ammetid ja andsid omma lootust awwalikult teada, et nemmad temmaga ka nüüd rahhul sawad ollema.

Peakohtomees ütles: Kule Ado! sua ja jua olled sa rohkeste annud, anna nüüd ka kord tubbakast ninnase, selle ue hõbbe tosi seest, mis sa hilja aea eest meie wanna herra käest mõisast kingitusseks said, kus herra ja proua näud peal seiswad?

Ado tõusis ülles, läks ja tõi tosi aidast wälja ja näitis sedda. Nüüd püüdsid kõik sedda wadata ja nenda käis se toos igga mehhe peust läbbi, et wimaks wanna Ado silmist kaddus. Kui nüüd aeg tulli, et küllalised hakkasid minnikud teggema, ütles wanna Ado: „Kõik on hea minno sõbrad, et teie ollete tulnud; agga minno tubbakatosi ei olle teie mitte weel minno kätte taggasi annud!" Kõik watasid ümber ja iggamees ütles tedda kül näinud, agga kus temma wimaks jänud, ei teadnud kegi!

Peakohtomees ütles: „Enne ei woi kegi toast wälja minna, kui kõik on läbbi otsitud. Minna isse heidan kõige ennemine riidest" ja nenda wiskas ta wammust mahha ja näitas omma taskud ja korro wahhed wälja ja nenda teggid teised ka; agga toos olli ja jäi kaddunuks! Kui kord naabri Jurri kohta tulli, ei täitnud temma sedda käsko mitte, waid ütles julgeste, et temma käes ei olle! ja lisas weel jure: „Mind on se wanna auwäärt tallitaja kutsunud, kuida woib temma meid kelmiks tehha? kes kelm on, se lasko ennast läbbi otsida!"

Kui teised temma peale käisid ja tahtsid wäggise tedda lahti kiskuda, siis panni ta wasto ja lubbas sellele wasto pead anda, kes temmasse piddi putuma. Wanna perremees astus liggi ja ütles: „Kule Jurri! kui sa sedda heaga ei te, wäggise ma sedda ei tahha, siis kassi uksest wälja!" Jurri wõttis mütsi, tännas kõige hea eest ja läks omma teed.

Toos olli kaddunud ja jäi ka ärra. Nüüd ütles igga mees, et Jurri sedda ärrawinud, ja selle mõtte ja kõnnega läks iggamees kojo. Kõik wald olli sedda jutto täis, et Jurri tosi